

zasiahol F. na nohe a spôsobil mu zranenie, ktoré trvalo viac než 8 dní.

Naproti tomu zistil v dôvodoch svojho rozsudku, že obžalovaný pristihol v lese, sverenom jeho dozoru, pytlíaka, že na neho volal, aby stanul, že však tento pred ním prchal, majúc pod kabátom vojenskú pušku a súc k obžalovanému obrátený zadkom, takže na neho (obžalovaného) vôbec mieriť nemohol, a že obžalovaný za takého stavu vystrelil na poškodeného s tým výsledkom, že jeden brok ho zasial a poranil opísaným už spôsobom. V tej chvíli, keď obžalovaný vystrelil, sa poškodený podľa ďalšieho zistenia v dôvodoch obrátil a len vtedy ho obžalovaný poznal.

Obe tieto zistenia prevzal odvolací súd bezo zmeny. Srovnajú-li sa však hore opísané zistenia, je zrejmé, že si odporujú, a to takým spôsobom, že neľze z rozsudkov nižších súdov presne stanoviť, ako sa vlastne čin obžalovaného stal.

Odpor medzi výrokovou časťou a odôvodnením týka sa podstatných okolností, lebo niet tu presného skutkového stavu pre rozhodnutie otázky, či ide o čin úmyselný, alebo len z nedbalosti, a pre rozhodnutie otázky uvedenej vo zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu, totiž pre záver o tom, či je čin obžalovaného protiprávny, alebo nie z toho dôvodu, že snáď bol riadnym výkonom oprávnenia, daného prisáznému lesnému hájnikovi platným verejnoprávnym predpisom (§ 3, čís. 2 nariadenia bývalého maď. ministerstva zemedelstva čís. 72.086/1895 — Magyarországi rendeletek tára 1896, 1. sväzok. — Toto nariadenie je dosiaľ v platnosti, lebo nebolo žiadnym pozdejším zákonom, alebo nariadením zrušené, a je preto uvedené aj vo služebných a disciplinárnych pravidlách pre horárov a lesných hájníkov k ochrane lesov a holín štátom spravovaných, ktorá úprava bola nove vydaná podľa § 14 zák. čl. XIX:1898. Na nariadenie čís. 72.086/1895 F. M. odvoláva sa aj vyhláška zemského prezidenta v Užhorode zo dňa 4. mája 1931, čís. 45.452/II-3 ai 1931, uverejnená v Úradných novinách zemského úradu v Užhorode čís. 10, roč. 12, ktorou byly vydané služebné a disciplinárne predpisy pre horárov a lesných hájníkov, ustanovených k ochrane lesov a holín štátom spravovaných podľa zák. čl. XIX:1898 v zemi Podkarpatoruskej, a obdobná vyhláška krajinského prezidenta v Bratislave zo dňa 1. júna 1933, čís. 146.000 — 14/1933, uverejnená v Krajinskom vestníku pre Slovensko, ročník 6, str. 325 a nasl.). Je tedy rozsudok odvolacieho súdu nepreskúmateľný.

Odpor medzi výrokovou časťou rozsudku a jeho odôvodnením je dôvodom zmätočnosti podľa § 384, čís. 10 tr. p., ktorého dôvodu je podľa § 384, posl. odst. tr. p. dbať vždy z úradnej povinnosti. Boly preto rozsudky nižších súdov zrušené v celom rozsahu aj s pojednávaním, jak u prvého, tak u odvolacieho súdu a nižším súdom bolo nariadené znovu vo veci pojednávať a rozhodnúť.

Čís. 5866.

Forma návrhu podľa § 23, odst. 3 zákona o ochrane cti (čís. 108/1933 Sb. z. a n.) nie je predpísaná; za takýto návrh možno považovať i žiadosť učinenu v pokračovaní u súdu prvej stolice, aby bol obžalovaný potrestaný.

K tomu, aby mohol byť obžalovaný odsúdený na základe tohoto návrhu, je treba, aby pôvodné trestné oznámenie pre čin verejnožalobný bolo podané u súdu alebo u štátneho zastupiteľstva v lehote § 17, odst. 1. zákona o ochrane cti.

(Rozh. zo dňa 2. apríla 1937, Zm IV 150/37.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti obžalovanému z prečinu krivého obvinenia podľa § 227 tr. z., zmätočnú sťažnosť obžalovaného a jej prevedenie odmietol; z povinnosti úradnej z dôvodu zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 c) tr. p. zrušil rozsudky nižších súdov, ktorými bol obžalovaný uznaný vinným prestupkom pomlavy podľa § 2 zák. zo dňa 28. júna 1933, čís. 108 Sb. z. a n. a na základe § 326, čís. 4 tr. p. oslobodil ho od obžaloby pre prečin krivého obvinenia podľa § 227 tr. z.

Z d ô v o d o v:

Pri preskúmaní veci z úradnej povinnosti zbadal najvyšší súd toto:

Oba nižšie súdy na základe verejnej obžaloby vznesenej št. zastupiteľstvom pre prečin krivého obvinenia podľa § 227 tr. z. uznaly obžalovaného vinným len z prestupku podľa § 2 zák. čís. 108/1933 Sb. z. a n., lebo zistili, že inkriminované obvinenie sa nestalo zúmyselne krivé, a nevideli dokázaným, že by bol obžalovaný poslal M-a do obce H. pre zaopatrenie falošných dôkazov proti poškodenému o jeho údajne neoprávnenom prestupe štátnej hranice do Rumunska.

Z obsahu trestných spisov je však zjavné, že trestný čin, nižšími súdmi zistený, bol obžalovaným spáchaný dňa 14. apríla 1934 a že poškodený pre tento trestný čin podal dňa 2. mája 1934 u četníckej stanice trestné oznámenie, resp. návrh na potrestanie obžalovaného pre krivé obvinenie. Niet teda pochybnosti, že 2. mája 1934 poškodený už mal vedomosť jak o čine, tak aj o osobe vinníkovej. Toto trestné oznámenie aj s návrhom poškodeného došlo však k okr. súdu až 31. júla 1934 a od tohoto súdu k št. zastupiteľstvu 12. októbra 1934. Došlo teda ono trestné oznámenie pre čin, ktorý sa stíha verejnou obžalobou podľa iného zákona, než zák. čís. 108/1933 Sb. z. a n., k súdu, resp. k štát. zastupiteľstvu po uplynutí dvojmesačnej lehoty, stanovenej v 2., resp. v 1. odst. § 17 cit. zák.

Takto ale, keďže v 2. odst. § 17 cit. zák. stanovená náhradná pätnásťdňová, resp. dvojmesačná lehota tu neprichádza v úvahu, lebo v súdenom prípade verejný žalobca neodoprel stíhanie oznámeného činu a trestné pokračovanie sa neskončilo ani zastavením, ani oslobodzujúcim rozsudkom, prichádza v úvahu ustanovenie odst. 3 § 23 zák. čís. 108/1933 Sb. z. a n., podľa ktorého stačí, keď ten, komu vzniklo z činu stíhaného verejným žalobcom podľa iného než tohoto zákona oprávnenie k súkromnej žalobe, učiní na mieste žiadosti podľa odst. 2 cit. paragrafu u súdu, u ktorého sa vedie trestné pokračovanie v prvej stolici, písomný, alebo ústny návrh na stíhanie obvineného pre prípad, že nebude potrestaný na návrh verejného žalobcu. Za takýto návrh možno pokladať, hľadiac na to,

že forma jeho nie je predpísaná, žiadosť poškodeného učinenu v pokračovaní u súdu prvej stolice, aby obžalovaný bol potrestaný.

K tomu však, aby obžalovaný mohol byť na základe tohoto návrhu odsúdený, je treba, aby pôvodné trestné oznámenie, podané pre onen čin verejnožalobný, bolo podané v lehote stanovenej v § 17, odst. 1 cit. zák. u súdu alebo u štátneho zastupiteľstva, čo však v súdenom prípade ako hore bolo uvedené, sa nestalo a je preto stíhanie nižšími súdmi zisteného trestného činu súkromnou žalobou vylúčené.

V dôsledku toho rozsudky nižších súdov trpia zmätkom podľa § 385, čís. 1 c) tr. p., ktorý, pretože je na ujmu obžalovaného, treba brať v úvahu v smysle posl. odst. cit. paragrafu z povinnosti úradnej. Najvyšší súd preto pokračoval podľa § 33, odst. 1 por. nov., zrušil rozsudky nižších súdov a obžalovaného na základe § 326, čís. 4 tr. p. od obžaloby oslobodil.

Čís. 5867.

Náležitosti skutkových podstat prestupků podle §§ 32 a 36 zbroj. patentu.

Zbraň »nosí« jen ten, kdo ji má u sebe s vědomím, že je to zbraň, se kterou může a chce podle jejího určení v případě potřeby nakládati; nestačí proto o sobě k naplnění skutkové podstaty »nošení zbraně«, přenášel-li obžalovaný ukradenou zbraň z místa činu do svého bytu.

(Rozh. ze dne 6. dubna 1937, Zm II 54/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 173, 174 II a), c), 180 tr. z. a přestupkem podle §§ 32 a 36 zbroj. pat.; podle § 290 tr. ř. zrušil však napadený rozsudek ve výroku, pokud byl obžalovaný uznán vinným přestupkem podle §§ 32 a 36 zbroj. pat., a v důsledku toho též ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisících a vrátil věc témuž soudu první stolice, aby ji znovu projednal a rozhodl, přihlížeje při tom k pravoplatnému odsouzení obžalovaného pro zločin krádeže podle §§ 171, 173, 174, II a), c), 180 tr. z.

Z d ů v o d ů:

Rozsudek první stolice je zmatečný podle § 281, čís. 9 a) tr. ř., když uznává obžalovaného vinným přestupkem podle § 32 a 36 zbroj. pat., spáchaným tím, že v M. dne 17. a 18. listopadu 1935 zbraň a municie, totiž browning s náboji, držel a zbraň tuto, nemoha prokázati nutnost k odvrácení hrozícího mu nebezpečí, také nosil. K této zmatečnosti je nejvyššímu jako zrušovacímu soudu, ježto bylo trestního zákona nesprávně použito v neprospěch obžalovaného, přihlídnouti z moci úřední, jako kdyby tento důvod zmatečnosti byl býval uplatňován (§ 290 tr. ř.).

Rozsudek zjistil totiž pouze, že H-ovi byl obžalovaným ve společnosti ještě jiného neznámého spolupachatele, kromě jiných věcí, odcizen též